

בע"ה כ' בטבת תשע"ט

28/12/2018

גליון מס' 3077

פרשת שמות

"ויגדל משה ויצא אל אחיו.. וירא איש מצרי מכה איש עברי.. ויך את המצרי ויטמנהו בחול"
(שמות ב', י"א-י"ב).

משה שחי עד כה בבועה כשהוא מנותק מהחברה ומחוקיה, מאמין שצדקתו בלבד היא עילה מספקת לגזור את דינו של המכה המצרי למוות.

הוא אינו ממתין לפרוצדורה משפטית מסורבלת, ופועל במקום ללא אישור או סמכות.
משה גם מוודא שאינו נקלט בעין התקשורת: "ויפן כה וכה וירא כי אין איש.." (י"ב).

טעותו מתחוורת לו מאוחר מדי. הוא מגלה שההוצאה להורג נקלטה בעין המצלמה והארוע כבר דווח לתקשורת: "ויאמר לרשע למה תכה רעך. ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו.. כאשר הרגת את המצרי ויירא משה" (ב', י"ג-י"ד).

(יורם קימלמן)

פרשת שבוע – רום חביביאן

שבת פרשת שמות		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	16:25	זמן תפילין / טלית	05:47←05:45
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:12←09:14
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה 12:30, 13:30		מנחה וערבית	16:35
מנחה (בני-עקיבא)	14:30	שקיעה	16:46←16:51
צאת השבת	17:23	ערבית	20:10

אחות תורנית : חגית קאופמן

שבת
שלוש

אָפּאָסעס?

"וַיָּרָא, וַהֲנֵה הַסֵּנָה בַּעַר בָּאֵשׁ... וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסֵּנָה, וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה--וַיֹּאמֶר ה'נִי"

מהי מהותו של סיפור מעמד הסנה? האם השיח הבווער נועד רק בכדי למשוך את תשומת ליבו של משה להתגלות ה' בעת רעיית הצאן במדבר ('אסורה נא ואראה') או שגם בו עצמו קימת משמעות?

המאורע המכונן ביותר שלנו כעם הוא ללא ספק מעמד הר סיני, מעמד בו לאחר השחרור הפיזי, זכינו והתחייבנו כאחד, לחיות חיים של חירות רוחנית. גם במעמד זה חזיון אש הוא מרכזי. האם ההר הבווער נועד להיות רק התפאורה להתגלות או שגם בו עצמו קיימת משמעות?

חז"ל ואנו דורשים ומעמיקים רבות בתוכן ההתגלות של ה' למשה בפרשתנו וכן בתוכן של עשרת הדברות. בהיותנו עם הספר, צאצאים למסורת פרשנית ארוכת שנים, אנו רגילים לחדש חידושים בדברי תורה, במילים, בטקסט.

כאן, אני מבקשת להביא את קריאתו של דב אלבוים המתמקד דווקא באופן ההתגלות ורואה קשר מכוון ובלתי נפרד בין שני החזיונות הללו, במה שהוא מכנה רצף של "שרשרת התגלויות הר סיני". שתי ההתגלויות, האישית במעמד הסנה והציבורית במעמד הר סיני, אחוזות במוטיב האש, בשתייהן הקול יוצא מתוך האש: "הַסֵּנָה בַּעַר בָּאֵשׁ... וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסֵּנָה" (שמות ג), "פָּנִים בְּפָנִים, דָּבָר ה' עִמָּכֶם בְּהָר--מִתּוֹךְ הָאֵשׁ" (דברים ה').

לדבריו, יש לקרוא אותן באור החזיון הזה שכן יש לו מימד עמוק וחשוב לא בהיותו רקע מרהיב אלא במסר שהוא עצמו טומן לגבי ההתגלות.

אש היא יסוד טבעי. מעבר לכוחה המחיה והממית, מושכת את תשומת לבנו בשל אינסוף הגוונים שבה וההשתנות התמידית של הלהבות, אותה לעולם לא נוכל לחזות מראש.

תשובתו של ה' למשה בפרשתנו "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה", יש בה גם מיסוד האש. ה' הנזכר בפרק בשם הויה, שם התהוות שיש בו כל הזמנים, עבר, הווה ועתיד ויש בו כל המרחבים, אומר לנו: כאש אני בתנועת חירות מתמדת.

במעמד זה, באופן ויזואלי, ה' מעביר לנו בעוצמה חושית את המסר שכמו האש, לנצח לא נוכל לקבעו בתבנית, זה סותר את מהותו. אינסוף צבעים ואופנים של אפשרויות להתגלותו בעולם.

בכך, הקב"ה מדליק בנו את הרצון לקשר חי ובווער איתו, קשר שיש בו תנועה, מים רבים לא יכבוהו, נהרות לא ישטפוהו.

אש הסנה הבווער בפרשה שלנו יחד עם תשובת משה 'הנני', היא פתיח לאש שליוותה את קבלת עשרת הדברות יחד עם תשובתנו שקדמה לה 'נעשה ונשמע'.

זוהי אש התמיד, 'הָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּקְדָּה בּוֹ לֹא תִכָּבֶה' (ויקרא ו'), אש שהיא בין-דורית ואש שהיא גם מאד אישית ועודנה בווערת.

אתר אייל

צ"ר "ערב המונולוגים"

ביום שני הקרוב, כג' טבת, 31/12, בערב, תעלינה בנות חברת הנוער את ערב המונולוגים השנתי, בחדר אוכל ימין. אין ספק שערב זה כבר הפך למסורת מרגשת וחשובה של כיתה יא' שלנו מידי שנה.

בערב זה, משתפת כל חניכה משכבת יא' את ציבור השומעים, במשהו מתוך חייה האישיים. קשיים, התמודדות, ניצחונות קטנים, תקוות וחלומות. זהו שיאו וסיומו של תהליך סדנאי של עבודה אישית.

דרוש אומץ רב לעמוד על במה לפני ציבור גדול, ולחשוף ולו טפח אחד מתוך ההתמודדויות האישיות של כולנו. עם יד על הלב- כמה מתוכנו מוכנים לעשות זאת? והבנות אכן עושות זאת באומץ לב ובפתיחות מעוררה הערכה והשראה. ישנן בנות הבוחרות לספר על הדברים, יש הבוחרות לשיר אותם, יש הבוחרות להעביר את המסר בסרט או בהופעה קצרה.

אנו מכבדים את המאמץ העצום שהן עושות ומזמינים לערב זה את הוריהן, את המשפחות המארחות, ואת ציוותי בתי הספר שלהם.

נשמח מאד! אם יגיעו גם חברים מהקיבוץ, כאלה המתעניינים בנעשה אצלנו, כאלה הרוצים לחוות ערב קצת שונה מהרגיל, וכאלה הרוצים להביע הערכה לבנות. (מתאים לגילאי כיתה ח'-ט' ומעלה).

בכוונתנו להתחיל את הערב בשעה 19:00, ואחרי כמה ברכות קצרות (רבע שעה) הבנות תעלינה על הבמה.

מוזמנים בחום..

13ות הנוער והבנות

"רוב הזמן, אני שותק,
מקשיב ללב שמתחבר ומתנתק
שוקע בחלום ישן ומתעורר,
מסביבי יש אנשים
וכל אחד יש לו סיפור אחר..."

(נתן גושן)

שכבת י"א פנימיית "נקודת חץ" גאה להציג:

ערב מונולוגים תשע"ט

יום שני, כ"ג בטבת, 31.12.18, בשעה 19:00

הערב יתקיים בחדר האוכל של קיבוץ סעד

הנחלה ארמית - שכבת י"א והבנות

20 שנה לקיומן של קבוצות התפילה והקריאה של נשות סעד

השבת התקיימה תפילה מיוחדת בקבוצת נשות סעד הקוראות בתורה ומתפללות יחד. בשבת בבוקר בשעה היעודה התאספו נשים מכל הגילאים לקריאה בתורה, הפטרה ומוסף. חגגנו יחדיו: ילדות שרק עתה חגגו בת מצווה, נערות, נשים צעירות, סבתות נמרצות וילדות קטנות שצומחות לתוך מציאות זו כמובן מאליו.

התאריך העגול, של 20 שנה לתחילתו של התהליך זימן לנו הזדמנות למבט רטרוספקטיבי ואישי על משמעותה של קבוצה המתפללות עבור כל אחת מאיתנו. ב"קידוש" שנעשה ברוב עם (הדרת מלכה) בסוף התפילה, נאמרו דברים היוצאים מן הלב וחשבנו שיהיה נכון לשתף את קהילת סעד כולה במעט מהחוויה המיוחדת הזו.

גילי ליוון

אחרי צהריים שנה...

בסיון תשנ"ח, ערב בת המצווה של סמדר שאלנו אותה כפי ששאלנו את אחותה הגדולה לפנינו: את רוצה לקרוא בתורה? את רוצה לעלות לתורה? והיא הפתיעה אותנו עם תשובה חיובית, זו הייתה תחילת הדרך שלנו, משפחת עברון, לתפילת הנשים כפי שתגבש בימים שיבואו.

באותן השנים קיימנו, קבוצה של נשים, תפילת קבלת שבת במועדון לחבר, מעגל נשים יושבות ומתפללות וקוראות דברי שיר, עם תיקיות אמנותיות שעצבה חגית, תכנים מעמיקים ומרגשים שהביאה גילי ורצון גדול לתת ביטוי ומקום לשאיפותינו הדתיות בתפילה. אחד התוצרים היפים של התפילה הוא הלחן המקסים שחברה שפרה, אז תלמידת תיכון, לפסוקים במזמור "הריעו... כל הארץ" בו אני משתמשת עד היום.

הבנו, שבנוסף לכל ההכנות הרגילות למסיבת בת המצווה, לקחנו על עצמנו עד משהו, שהלך וצמח לנגד עינינו. למדנו לקרוא בתורה, למדנו מקורות הלכתיים, וקיימנו שיחה עם הרב דוד, ששאל את בת המצווה שאלה ישירה שפנתה רק אליה:

מה חשוב לך יותר? אבא ואמא שניהם לצדך? או לומר את ברכות התורה?
וכשהבהירה שנוכחות שני ההורים היא החשובה לה – הלכנו בנתיב הזה.

התחלנו באירוע קטן, תפילת מנחה של שבת, בת המצווה לא קראה את הפרשה "שלה" קרח, אלא את החלק הראשון של הפרשה הבאה: דיני פרה אדומה בחוקת. במשך כעשור אחרי בת המצווה, המשכנו בתפילת הנשים לקרוא את פרשת חוקת, מכוח אותו הלימוד. וויתרנו עליה בסבב השנתי, רק כשזכינו ללמוד, חבורה של כ 10 נשים, בחוג הטעמים של שקמה מורתנו, לקרוא את פרשת בלק, שהיא בעצם גם פרשת בת המצווה שלי.

ההתרגשות הייתה גדולה, קיימנו תפילת מנחה, וסמדר קראה בתורה, בלי לברך, עם אבא מצד אחד ואמא מצד שני. עד היום אשר זוכר את המתח, האם הצליח ללמד כראוי? האם היא תקרא נכון? וסמדר זוכרת את בני הדודים שבאו לזרוק עליה טופי ☺

באותו הקיץ חגגה גם אושר ברנע בת מצווה וגם היא קראה בתורה.

ואז הגיעה שמחת תורה. בוקר לימוד התורה של נשות סעד היה קיים כבר מספר שנים, ומאז רצינו להתחיל גם קריאה בתורה. הופץ שאלון בין החברות: מי רוצה. ואני זוכרת כיצד ניתחנו וספרנו את התגובות, שאלנו: יש לנו שותפות? כשהסתבר שאנו קבוצה די גדולה, פנינו ל"מוסדות" לקבלת אישור, ועדת דת, הרב.

רגע מכוון עבורי בתהליך היה המעמד בשיעור של שבת בצהריים. באותן השנים התקיים שיעור קבוע אחרי סעודת שבת אותה סעדנו בחדר האוכל, ולפני תפילת מנחה. הרב בני (שהחליף את הרב דוד) הציע שנקיים לימוד ודיון. וכך היה. הרב הביא מקורות, מהם עלה בברור שקריאה בתורה לנשים היא אפשרית ומותרת, והשאלה שעמדה לדיון לא הייתה אם אסור או מותר, אלא האם סעד לעת ההיא בשלה למהלך? האם הציבור רואה זאת כמתאים וראוי לו? האם איננו יוצרות כאן פיצול בקהילה (באותם הימים קם גם "מניין קרליבך" ושאלות דומות הופנו גם ליוזמיו).

הדיון היה נוקב, והמועדון מלא מפה לפה. היו ששאלו מה המניעים של הנשים והאם הרצון לקריאה בתורה משקף יראת שמים או חלילה רצון להתבלט באופן אישי. המילה הנוראה "פמיניסטיות" הוטחה כלפי המארגנות. היו שאמרו שלפני שמבקשים להוסיף תוספת של קריאת נשים שאינה כתובה בשום מקום, ראוי שהן תקבלנה על עצמן דברים פשוטים יותר כמו לבוא כל שבת לבית הכנסת (ועוד), והיו מי ששאלו איזה מימד חינוכי יהיה לכך עבור בת המצווה, האם יש סיכוי שהיא תקרא בתורה יותר מפעם אחת בחייה? מדוע להכין אותה לתפקיד לא קיים?

אני זוכרת את עצמי מבקשת רשות דיבור ובקול חנוק מדמעות מסבירה שכל רצוני כאמא ואשה דתית הוא לתת לבנות אפשרות לביטוי דתי, לתת להן קול. ושמחת התורה היא גם שלנו, לא רק כמכינות הקידוש וצופות בספרים מהצד. הכחשתי מכל וכל את היותי פמיניסטית (באמת לא ידעתי אז שזה מה שהייתי), ואמרתי שאני רואה אופק בעתיד, בו בנות שלמדו לקרוא בתורה חוזרות וקוראות עוד פרשות, גם את "וזאת הברכה" של שמחת תורה, וגם את הפרשות שלהן. קיוויתי שאני צודקת, שבאמת יהיו כאלה בנות. והיו.

בנות מצווה, כלות לפני חופה, לידות ואבלות, הכול קרה וקורה כאן. כשאני זוכה ללוות כגבאית את האימהות והאבות (!) של המשפחות הצעירות החוגגות כאן, אני יודעת שהמילים שלי שם במועדון לחבר לפני עשרים שנה, לא היו ריקות.

תודה לכל השותפות והשותפים !!! לדרך, שבזכותכם התפילה הזאת מתקיימת.

תודה לבית סעד על הפתיחות וההכלה שאפשרה את הצמיחה הזאת.

ותודה לקב"ה, לשכינה השורה כאן, כך אני מרגישה, בכל השמחות והאירועים שאנו מקיימות יחד, המקשיבה לתפילותינו ומקבלת אותן באהבה וברצון. אמן.

🌸 **שרה צברון – גבאית**

**לרחל צור מלך טוב לנישואי הנכד
תום, בנם של אורלי ודן קפסוק, צב"ל רבקה
איחולים למחות ולנחת!**

20 תפילת הנשים

שמעתי על תפילת הנשים של סעד מייד כשהגעתי לקיבוץ, אבל לא הצטרפתי. ההגדרה "פמיניסטית" הלחיצה אותי. אני!! מה פתאום!!! העליה לתורה ללא 'ברכו' נראתה לי מוזרה ומלאכותית, וכל הפלפולים והויכוחים סביב העניין גרמו לי חוסר נוחות. לא רוצה להכניס אנרגיות שליליות לתפילה שלי! רותי היתה חוזרת משם בפנים מאירות ואני רציתי גם אבל... היססתי.

אחרי הפעם הראשונה ששמעתי מגילת אסתר מפי נשים, הבנתי שאני רוצה להיות שותפה לפחות בזה. אבא הסכים ללמד אותי את טעמי המגילה בנוסח ג'רבא, ואני נשביתי בקסם והצטרפתי לקוראות. אבל לא בתורה, חלילה. רק מגילה!

ואז נולדה שבועתי שלי, ואחרי כמה שנים, כשסיני התחיל להנעים זמירות בבית הכנסת, הבנתי שאני רוצה שגם לה תהיה אופציה כזו- להיות חלק משמעותי בתפילה ציבורית. להרגיש שזקוקים לה במרחב הדתי. כיוון שכך, נעניתי לבקשה שהופנתה אלי מטעם מארגנות תפילת הנשים ולמדתי (בעזרת הקלטה של אבא, שהיה קצת מסוייג מכל העניין) את העליה החמישית בפרשת יתרו. הלימוד היה מרומם נפש- זה הנוסח שאני מזמרת בבית מאז ומעולם, כשאבא לומד את הקריאות שלו. שיננתי היטב את הקריאה והגעתי לתפילה בהתרגשות ובשמחה- אני קוראת בתורה לראשונה דווקא בפרשת יתרו, במעמד הר סיני, במתן תורה! היש סמליות גדולה מזו?

ברגע האמת, עמדתי מול הקלף ונשתכחה ממני המנגינה. זכרתי היטב היכן נמצא כל טעם, מתי הפסוק מתחיל ומתי מסתיים, אבל הנוסח האשכנזי שקראה האשה לפני התערבב בראשי, ולא הצלחתי להיזכר איך בכלל נשמעים הטעמים שלנו.

אני זוכרת שעמדתי הלומה מול התורה. לצידי הגבאיות ומאחורי קהל הנשים. מה אעשה!?

נשמתי עמוק וקראתי. כלומר- שרתי. בטעמים שהמצאתי באותו רגע.

החברות מסביב לא ידעו. הן היו בטוחות שזה נוסח ג'רבא והתרגשו ושמוחו איתי, אבל אני סיימתי לקרוא וידעתי שזה היה זיוף. המצאה. שקר.

חזרתי הביתה בלב שבור, הסתגרתי בחדר ובכיתי. חשבתי שזה סימן מהקב"ה - שאני לא יכולה לרצות לשמר את המסורת המשפחתית שלי, אם בדרך אני שוברת מסורת אחרת. אליאב, שלא ממש תמך בכל הרעיון, דווקא טען שזה בלק-אאוט נורמלי, וחברות קרובות ששיתפתי בחוויה הקשה עודדו אף הן, ובכל זאת חששתי ונמנעתי מתפילת הנשים.

אחרי מספר חודשים שוב קבלתי "קריאת חירום" להחליף קוראת שחלתה. התלבטתי מאד- האם אני מוכנה לנסות שוב? האם הקב"ה רוצה בזה? סיכמתי איתו שזה נסיון אחרון. הוא יחליט! הפעם זו היתה פרשת חקת, הפרשה ממנה הגיע שמי- הסלע המוכה, הנובע מים. ביקשתי לקרוא את העליה הראשונה, כדי לא להתבלבל עם נוסח אשכנז, ואכן הפעם לא היו תקלות. זו היתה התעלות, ונשביתי בקסם.

מאז חלפו כבר הרבה שנים. שבועתי אכן זכתה להנעים זמירות ואף ללמוד ישירות עם אבא שלי את פרשת תולדות ולקרוא אותה בשלמותה בשבת בת המצווה שלה. אנחנו לומדות יחד את הקריאות שלנו, וסומכות זו את זו. חוויה אימהית נהדרת, חוויה דתית מופלאה.

ברוכה קהילת סעד שידעת להכיל צרכים שונים בעבודת ה'. ברוכות פורצות הדרך שהתעקשו על מקומנו במרחב הדתי. ברוך ה'.

ברכה לאנשין הנשים שלנו במלאת 20 שנה להיווסדו

שבת פרשת ויחי תשע"ט

אני שמחה ונרגשת לברך את משתתפות המניין שלנו במלאת עשרים שנה (לא להאמין!) לפועלו המבורך. זכות כל כך גדולה היא שארבעה דורות של נשים מוצאות את עצמן במקום הזה- מדור המייסדות הוותיקות של סעד המכבדות אותנו בנוכחותן, דרך בנות הדור השני- שהן עצמן כבר סבתות- והמקל עובר לדור הנכדות והנינות- דור שלישי ורביעי בסעד של נשים ונערות הקוראות בתורה, עוברות לפני התיבה, מלמדות תורה ומכניסות כל כך הרבה אור למקום הזה. ראו באיזו טבעיות הבנות הצעירות והנכדות שלנו, דור רביעי בסעד, שרות "אנשים זמירות", מציינות את בת-המצווה שלהן אתנו (ולא רק בפתיחת עוף במטבח, כמונו לפני שנות אלף בקיבוץ...), עולות לתורה וקוראות בתורה ובמגילות. בשבילן זו כבר בכלל לא מהפכה, הן צמחו באופן טבעי וזה ההישג הגדול שלנו.

השבח וההלל למארגנות המתמידות - הרוח החיה מאחורי הקבוצה שלנו- נשים מופלאות כמו גילי זיוון ושרה עברון, הגבאיות החינניות רונית בר"ט ובתה אור, מיכל אחיטוב, המורה המלומדת שלנו לטעמי המקרא שקמה כספי-יניב, הקוראות בתורה והחזניות הראשונות שהעזו לקפוץ למים, כולן נשים מבורכות שאנו מתברכות בעשייתן החרוצה והשקטה שנים רבות כל כך. וזה כולל גם את הארגון שמאחורי הקלעים- גלגול ספר התורה, דאגה למיזוג/חימום שיפעל, סידור וניקוי המקום, ארגון הקידוש, תורנות קוראות בתורה ועוד ועוד. לו רק ניתן היה- כבר מזמן הייתי בוחרת בכן בשמחת-תורה בבית הכנסת "כלות-תורה" ו"ככלות-בראשית" הראויות של קהילתנו (ואולי עוד נזכה לכך בחיינו...)

בשבילי, ואני מאמינה שלא רק בשבילי, הפך המניין הזה לאי קטן של "דתיות"

נשית מודרנית, מעצימה ומחברת. אני אוהבת את הפרגון הבלתי נדלה לכל אחת- לקוראות בתורה ולחזניות, ובמיוחד לעולות לתורה המציינות רגעים של התרגשות, שמחה ועצב בחייהן- וכולנו שותפות להן מכל הלב, ללא שיפוט וללא מחיצות, תרתי משמע. אני אוהבת את הקטנטנים והקטנטנות המתרוצצים בינינו בתפילה. בכלל לא מפריע לי ה"רעש" שלהם ואין לי ספק שהם לומדים כאן פרק חשוב ביותר לחייהם הבוגרים. אני אוהבת את דברי התורה בסיום התפילה שתמיד יש בהם לחלוחית מיוחדת מניסיון החיים שלנו ומן ההתמודדויות שלנו כנשים בעולם הדתי ובמשפחה, בתוספת קטעי ספרות ושירה הפורטים על הנימים הנסתרים ביותר בליבנו. אני אוהבת את האורחות המצטרפות אלינו למניין כשהן בסעד ואנו נותנות להן מיד תחושה של בית, ואת הצעירות מגרעין "צבר" המביאות לנו ניחוח של תפילות מבתי הכנסת שלהן מעבר לים, יחד עם שושנה עברון וסלעית שלימדו אותנו את נוסח הקריאה בתורה של יהודי איטליה וג'רבה. וכמובן את התפילות והבקשות לפני המוסף- תפילה לשלום המדינה ולשלום חיילי צה"ל- כאשר אם לבן או בת המשרתים בצבא קוראת תפילה כזו היא מקבלת פתאום תוקף חדש, או התפילה למען מסורבות הגט ולשלום הנשים שאין שלום בביתן - כמה הדברים רלבנטיים, לצערנו, בימינו !

בקיצור, המניין הזה הפך מזמן לבית בעבורנו, ואולי נכון יותר להשאיל מושג של הפילוסוף אברהם יהושע השל - **"ארמון בזמן"**. הוא מכנה כך את **השבת**: "ארמון בתוך הזמן ההולך ונבנה על ידי האדם, ובארמון זה... האדם ישכון ביחד עם האלוהות...". נדמה לי שגם המניין שלנו הפך לארמון כזה, ארמון בתוך ארמון, שבו אנחנו מנסות כלשוננו של השל "להשיג דבקות במאורעות הזמן הרוויים קדושה", ולא פעם מצליחות בכך ממש יפה- להידבק זו בזו, להכניס ממד של קדושה בתוך זרם הזמן החדגוני של השנה, לציין באופן המיוחד לנו את החגים והשבתות, לקדש ולחדש, ותמיד מתוך כבוד רב למסורת בכלל ולמסורות סעד בפרט.

יהודה עמיחי כותב על השבת, ואני מרשה לעצמי (יסלח לי עמיחי...) להכניס שינוי קל בשורה האחרונה:

..."צבא והארץ האפילו/ עוד מעט וכבה האור/ המצווה בה שמים התחילו/ שוב אנחנו צריכות לגמור...
(מתוך: שיר ליל שבת).

חזק חזק ונתחזק!

חזית רפא

חלום ילדות שהתעמעם..

בשבת שעברה, פרשת "ויחי", חגגנו ב'מניין הנשים' - 20 שנה להיווסדו.

נזכרתי בילדותי.

כל שנותיי הייתי מחוברת מאד למנגינות החזנות, לקריאות התורה, להפטרות ולמגילות. אהבתי את הלחנים והרגשתי שגם אני רוצה לדעת טעמים כדי שאוכל לקרוא.

בת המצווה שלי עברה בציון מזערי, ואני נשארת עם הכמיהה לקרוא בתורה. שנה לאחר מכן אלי, אחי, קרא את הפרשה וההפטרה ברוב עם, ואני יושבת בעזרת נשים ולא מבינה למה אני לא שם.

כשנוסדה תפילת הנשים חשבתי בליבי, 'הנה הזמן שלי הגיע', אבל חששתי... חשבתי שכבר מאוחר, חשבתי שאיחרתי את המועד, לקח לי זמן להעז ולהצטרף.

מאז קראתי כבר הרבה חלקי פרשות, למדתי טעמים, הם מוכרים לי יותר ואני מברכת על כל המעשה הנפלא הזה. מבחינתי "סגרתי מעגל". וכיום כל בת שעולה וקוראת בבת המצווה שלה, אני ניגשת ואומרת לה: "אם בגילך היו מציעים לי לקרוא בתורה – לא הייתה ילדה מאושרת ממני".

חנה אלקרט

על תפילת הנשים – מלווית צעירה..

בתפילת הנשים ההרגשה שלי תמיד מרוממת ושמחה. יש חיבור מיוחד לתפילה ולתורה.

בגיל צעיר יותר, אהבתי לשיר "אנעים זמירות" בתפילת הנשים, וכשהגעתי לגיל בת מצווה, היה לי ברור שאני רוצה לקרוא את הפרשה שלי, בתור ציון דתי להגעה לגיל מצוות. מאז נהניתי ללמוד לקרוא עם סבי (בנוסח גירבא) ולהתאמן עם אמא שלי, ומאז בכל שבת שיש תפילת נשים אנחנו מתאמנות יחד על החלקים שלנו בקריאה (אפילו המצאנו לנו סימנים לטעמים).

החווייה של לקיחת חלק פעיל בתפילה מאד משמעותית עבורי ואני מתרגשת בכל פעם מחדש.

שבות לזר

נס שאני'ס נהייתה פה

דברים שנכתבים לרגל חנוכה המפעל וקביעת המזוזה בסעד.

ההרפתקה הזו התחילה ברעיון של אבא שלי: לקיחת סחורה חקלאית ירודת ערך והפיכתה לשמן ובהמשך, לנצל את השארית (הפולפה) כקמחים דליי קלוריות לקונפיטורות. מהשמן הוא חשב שאפשר להקים מפעלון קטן לקוסמטיקה שיוכל לשלב בו חברים מתבגרים. לשמחתנו, באותה תקופה חשבו מוסדות הקבוץ שלא כדאי להתקדם עם היוזמות...

בערך שנתיים לאחר מכן נכנסתי אני להרפתקה והקמתי מפעלון לשמן. זמן קצר לאחר מכן ולאחר שניהל מספר מפעלי מזון, הצטרף אליי דני ומאז ההרפתקה קיבלה תנופה, אתגרים לא פשוטים, תמיכה והצלחות. בשלב המשמעותי הבא התחלנו בשיתופי פעולה עם הגד"ש בסעד, דבר שהזכיר לשנינו ריח של ווספה ומדורה, פרדס ורפת, גריז וסולר, רעשים של טרקטורים ומכוניות תפירה, תפילה ועשייה, ובקיצור בית. הצלחנו לרתום את חלופ להבנה שבניית המפעל וכניסה של סעד לשותפות תתרום רבות להתבססות העסק. לאחר לידה ארוכה ולא תמיד קלה ולאחר 10 שנות קיומו של העסק, הצלחנו לקבוע מזוזה והתחלנו לייצר בבית הישן - חדש בסעד.

אתנו עברו לעבוד בקבוץ סוללה מכובדת של בני משק, מתניה רפל הצטרף לצוות ובעזרת השם כשיושלם המעבר נוכל לשלב חברים נוספים.

בשם דני ובשמי, אני רוצה להודות בראש ובראשונה לחלופ שהיה שותף זמן ארוך לעשייה וקידומה. לחברים וחברי המשק שתמכו בנו באהבה גדולה ועזרו במה שיכלו. ובשם השם נעשה ונצליח.

באהבה רותם

*בקשה קטנה, כרגע אנחנו לא בנויים לביקורים. אנא דחו אותם להמשך..

עזכרון מן היום שיפוץ/הרחבת בית הכנסת

בשעה טובה סיימנו לגבש את הצוות שיניע את הנושא. חברי הצוות הם: אליסף אש, גדי סמואל, הדס לוי, חגית לנדסמן, ניצן ברביץ, שקמה כספי-יניב ושרה עברון.

אנו מעריכים ומודים מאד לכל מי שפנה אלינו בבקשה לקחת חלק פעיל בצוות. לצערנו, מסיבות שונות, לא יכולנו להיענות לכל הבקשות, אבל כמובן שנשמח לשמוע כל אחד ואחת שחשוב להם להשמיע את קולם בנושא.

בכל עניין ושאלה הקשורים לשיפוץ או הרחבת בית- הכנסת ניתן לפנות לכל אחד מחברי הצוות. כמו כן, בהמשך נקיים ערב פתוח לציבור בו כל אחד יוכל להשמיע את דעתו.

גדי סמואל וקאה כספי-יניב

נאראט פ'ת...

הדברים נכתבים מהרהורי ליבי וכבר עלו במחשבתי עוד בטרם יצאנו מהאספה של צוות צח"י שעסקה ב"פינוי בשעת חירום".

ראשית, חיבוק חם לכל מי שנרתם לעזור ולסייע, ותודה גדולה ליישוב עופרה שהזמין אותנו להתארח אצלו בשעת חרום.

מי שידוע היכן עפרה ממוקמת על המפה ומה עובר על תושבי היישוב הנמצאים בסביבה ביטחונית עוינת, ישאל עצמו: האם לא די להם במתח ובלחץ בו הם שרויים על בסיס יום-יומי? מה נעשה שם? האם אנחנו מכירים את האזור? האם ערביי יו"ש מסוכנים פחות מאלו היושבים בעזה?

לנו לפחות יש התראת "צבע אדום". קיבוץ סעד ובית הספר שלנו ממוגנים כראוי. יש לנו מקלטים שניתן לשפץ ואף זכינו (בזכות חורכה ז"ל) לקומה התחתונה של חדר האוכל שנותנת לנו מיגון ראוי ומענה בשעות הקשות. צוות צח"י בעזרת צוות חשיבה נוסף, יכול אף לשפר את התנאים לשעת חירום בקומה התחתונה ולייעל את המרחבים שלא נוצלו לשם כך.

שאלה נוספת: במידה וניאלץ להתפנות, האם אין לקיבוץ הדתי אפשרות לעזור לנו?.. ומה עם הערבות ההדדית בין הקיבוצים? האם משוואות יצחק, יבנה, עין צורים, בארות יצחק, ניר עציון, שאינס תחת איום טילים, אינם יכולים לקלוט אותנו?

עברנו כבר כמה סבבים ועמדנו בהם בכבוד. אין לי מושג מה הסיבה האמיתית לפינוי כולל ומאורגן.

קטונתי..

בתקווה לשגרת שלווה.

רותי יצרי

הודעה מאנ' עקיבא:

סבים, סבתות וחניכים יקרים!

הנכם מוזמנים לערב חווייתי ובטעם של פעם!

בתוכנית- דוכני הפעלות ויצירה משותפת ולסיום פעילות כללית.

הערב יתקיים ביום חמישי, כ"ו טבת, 1/3, בשעה 18:30 בחדר האוכל בקיבוץ.

מחכים לבואכם יחדיו עם סבא וסבתא.

לוות ההדרכה ואליה הקואונרית

לזבולון ואיריס כלפה
מזל טוב לנישואי הבת צטרת עם בחיר ליבה אלחנן
רוק אושר וברכות
מכל בית סעד

לאפרת וטל בייליה ולכל המשפחה
מזל טוב להולדת הבת שירי - שושנה
איחולים לשמחות ולנחת - קהילת סעד

לנחום וצידית אנדאו ולכל המשפחה מזל טוב להולדת הנכדה
בת לשירית ואבישי מצודה
איחולים לשמחות ולנחת!

לשרה ואלי סימון ולכל המשפחה
מזל טוב לנישואי הבת שילה צבי"ל פרקר סלבין
איחולים לשמחות ולנחת!

הזמנה לקידוש

הציבור מוזמן השבת פרשת שמות לקידוש לרגל הולדת בתנו לאחר תפילת שחרית (מניין שני).

הקידוש יתקיים בדשא ליד ביתנו.

* במידה ויהיה גשום, נעדכן על מקום חלופי.

נשמח מאוד לראותכם!

אפרת וטל בייליה

